

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 88/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. februára 2020 v senáte zloženom z predsedu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Juristi s. r. o., Popradská 66, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Pavol Gombos, vo veci namietaného porušenia základného práva na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach v konaní vedenom pod č. k. 1 Kv 53/19/8800-30, postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tp 63/2019 pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 20. novembra 2019 a jednoznačne neidentifikovaným postupom Krajského súdu v Košiciach a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod č. k. 1 Kv 53/19/8800-30, postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tp 63/2019 pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 20. novembra 2019 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jednoznačne neidentifikovaným postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“). Ústavná sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 30. januára 2020.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením okresného súdu zo 4. októbra 2019 v spojení s uznesením krajského súdu z 29. októbra 2019 vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Žiadosťou z 20. novembra 2019 sťažovateľ žiadal o prepustenie z väzby na slobodu. Svoju žiadosť doplnil písomným podaním z 27. novembra 2019. Krajská prokuratúra upovedomením z 25. novembra 2019 nevyhovela žiadosti sťažovateľa a vec predložila na rozhodnutie sudcovi okresného súdu pre prípravné konanie.

Uznesením zo 6. decembra 2019 okresný súd zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že po vyhlásení uznesenia okresného súdu 6. decembra 2019 zahlásil sťažnosť, ktorú následne po doručení písomne

vyhotoveného uznesenia doplnil o dôvody sťažnosti. Podľa názoru sťažovateľa v jeho veci nastali významné skutočnosti, ktoré výrazne oslabujú väzobný dôvod, a účel jeho väzby je možné nahradiť inštitútom dohľadu mediačného a probačného úradníka za súčasného uloženia primeraných obmedzení a povinností v zmysle Trestného poriadku. Sťažovateľ je *„doposiaľ bezúhonnou osobou, neexistuje konkrétna obava z pokračovania v trestnej činnosti... Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že nikdy nebol ani vyšetrovaný pre podozrenie zo spáchania nejakej násilnej trestnej činnosti a tiež že od spáchania skutku, z ktorého má byť dôvodne podozrivý až do obmedzenia jeho osobnej slobody prešli 2 týždne počas ktorých sa taktiež nedopustil žiadnej trestnej činnosti.“*

4. Podľa názoru sťažovateľa k namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom okresného súdu došlo tým, že okresný súd vo veci jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nerozhodoval urýchlene. O sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby okresný súd rozhodoval 6. decembra 2019, teda 16 dní od podania jeho žiadosti. Následne 20. decembra 2019 bolo jeho právnomu zástupcovi doručené predmetné uznesenie okresného súdu a od toho času *„vo veci nastala nečinnosť, pričom obvinený uvádza, že nejde dôkazne náročnú situáciu.“*

5. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv došlo aj jednoznačne neidentifikovaným postupom krajského súdu, pretože ten o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 6. decembra 2019 nerozhodol, resp. rozhodnutie *„obvinenému neoznámil, pričom konanie na jednom stupni presiahlo trvanie ustálené súdnou praxou.“*

6. Vzhľadom na uvádzané skutočnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach sp. zn. 1 Kv 53/19/8800-30 a Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 2Tp/63/2019 a Krajským súdom v Košiciach porušené boli.“

Priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 3.000,- Eur, ktoré je Okresný súd Košice II spolu s Krajským súdom v Košiciach povinní zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Obvinený sa prepúšťa na slobodu.

Okresný súd Košice spolu s Krajským súdom v Košiciach sú povinní uhradiť trovy právneho zastúpenia... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

13. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

III.

Ústavnoprávne východiska v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

14. Sťažovateľ sa prostredníctvom podanej ústavnej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod č. k. 1 Kv 53/19/8800-30, postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tp 63/2019 pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 20. novembra 2019 a jednoznačne neidentifikovaným postupom krajského súdu,

a to z dôvodu, že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 20. novembra 2019 nebolo ku dňu podania ústavnej sťažnosti „*právoplatne rozhodnuté, t. j. 68 dní.*“.

15. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatný najmä § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak.

17. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Ústavný súd výslovne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 644/2014, II. ÚS 660/2016).

18. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy, ktoré sťažovateľ uvádza v odôvodnení sťažnosti mimo petitu, je potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

III.1 K namietanému porušeniu čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní

19. Z odôvodnenia ústavnej sťažnosti a petitu je zrejmé, že sťažovateľ namieta porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tp 63/2019 v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 20. novembra 2019.

20. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 389/09, III. ÚS 288/2016, II. 59/2019, II. ÚS 194/2019).

21. Z čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorými sa zaručuje osobná sloboda, možno vyvodiť aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (III. ÚS 7/00, II. ÚS 642/2017, I. ÚS 299/2019).

22. Ústavný súd už vo svojej judikatúre k rozhodovaniu všeobecných súdov o väzbe obvineného/obžalovaného uviedol, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlania posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatoval, že požiadavke, aby príslušný súd

bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (napr. III. ÚS 126/05, III. ÚS 216/07, III. ÚS 147/2011, I. ÚS 276/2019, I. ÚS 299/2019, II. ÚS 86/2019).

23. Ústavný súd teda posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému postupu okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z 20. novembra 2019.

24. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa, z jej príloh a zo zistení ústavného súdu pri príprave jej predbežného prerokovania (bod 2) vyplýva, že sťažovateľ podal 20. novembra 2019 na krajskej prokuratúre žiadosť, ktorá bola spolu s návrhom krajskej prokuratúry tejto žiadosti nevyhovieť doručená okresnému súdu 26. novembra 2019. Okresný súd 27. novembra 2019 nariadil vo veci výsluch sťažovateľa na 6. december 2019. Sťažovateľ svoju žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu doplnil písomným podaním z 27. novembra 2019, ktoré bolo doručené krajskej prokuratúre 28. novembra 2019 a následne spolu s jej vyjadrením okresnému súdu 29. novembra 2019. Okresný súd uznesením zo 6. decembra 2019 zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby. Proti tomuto uzneseniu 6. decembra 2019 zahlásil sťažovateľ sťažnosť priamo do zápisnice o výsluchu. Rozhodnutie okresného súdu bolo vypracované 11. decembra 2019, doručené sťažovateľovi 17. decembra 2019 a jeho právnomu zástupcovi 20. decembra 2019. Písomne odôvodnená sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby bola okresnému súdu doručená 27. decembra 2019. Návratka doručky o doručení uznesenia zo 6. decembra 2019 právnomu zástupcovi sťažovateľa bola okresnému súdu zaslaná 3. januára 2020. Sťažnosť spolu so spisom boli predložené krajskému súdu 3. januára 2020.

Konanie o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 20. novembra 2019 trvalo na okresnom súde spolu s rozhodovaním, vyhotovením rozhodnutia, doručovaním a predložením veci sťažnostnému súdu od 26. novembra 2019 do 3. januára 2020, teda celkovo 38 dní.

25. Doba rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 20. novembra 2019 na jednom stupni, teda na okresnom súde, je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu hraničná. Ústavný súd berie do úvahy skutočnosť, že v preskúmvanej veci rozhodol okresný súd 6. decembra 2019, teda na 10. deň od doručenia žiadosti okresnému súdu (resp. na 16. deň od doručenia žiadosti krajskej prokuratúre), teda v primeranej lehote. Sťažovateľ sa prvostupňové rozhodnutie dozvedel taktiež 6. decembra 2019. Aj písomné vyhotovenie rozhodnutia a jeho doručenie sťažovateľovi 17. decembra 2019 bolo z hľadiska posudzovania doby rozhodovania okresného súdu ústavne konformné. Zdlhavejšie konanie na okresnom súde bolo zaznamenané až v súvislosti s doručovaním krajskému súdu, keď okresný súd musel z dôvodu kompletizovania spisu čakať na návratku doručenky, čo vzhľadom na poštovú prepravu počas vianočných sviatkov nie je možné jednoznačne pripísať na vrub okresnému súdu. Ústavný súd preto akceptuje mierne dlhšie konanie okresného súdu v súvislosti s doručovaním spisu krajskému súdu a celkovú dobu jeho rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby považuje z ústavného hľadiska za udržateľnú.

26. V okolnostiach danej veci ústavný súd poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), v zmysle ktorej sa pri urýchlenosti rozhodovania podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru musia brať do úvahy osobitosti každej veci [Inseher v. Germany (GC), rozhodnutie ESLP zo 4. 12. 2018, § 252; Rehbock v. Slovenia, rozhodnutie ESLP z 28. 11. 2000, č. 29462/95, § 84], resp. to, aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude závisieť od konkrétnych okolností (Bezichieri, rozhodnutie ESLP z 25. 10. 1989, A-164, bod 21; Neumeister v. Austria, rozhodnutie ESLP z 27. 6. 1968, č. 1936/63, § 24; Sanchez – Reisse v. Switzerland, rozhodnutie ESLP z 21. 10. 1986, č. 9862/82, bod 55).

27. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že postup okresného súdu pri rozhodovaní o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, resp. jeho práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2 K namietanému porušeniu čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom krajskej prokuratúry a krajského súdu

28. Z petitu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru aj postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod č. k. 1 Kv 53/19/8800-30, ako aj jednoznačne neidentifikovaným postupom krajského súdu.

29. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, ktorý je v súlade s § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 154/2019). Aj v súvislosti s tým naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

30. Ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocnenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

31. V súvislosti s posudzovaním splnenia zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, ktorý koncipoval aj samotnú ústavnú sťažnosť podanú ústavnému súdu, k svojej ústavnej sťažnosti síce priložil splnomocnenie na jeho zastupovanie advokátom pred ústavným súdom, avšak toto splnomocnenie bez dátumu jeho udelenia znelo výslovne „*vo veci podania na Ústavný súd Slovenskej republiky pre porušenie... v konaní vedenom Okresným súdom Košice II. sp. zn. 2 Tp /63/ 2019.*“. V predložennom splnomocnení úplne absentuje identifikácia krajskej prokuratúry a krajského súdu ako odporcov a ich rozhodnutí, proti ktorým by podanie ústavnej sťažnosti malo smerovať.

32. V tomto smere ústavný súd poznamenáva, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu presne vymedzenom splnomocniteľom, ktorý uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje (m. m. II. ÚS 69/2018, II. ÚS 102/2019). Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ splnomocnenie advokátovi neudelil v presne vymedzenom rozsahu, resp. vymedzil iba pre konanie týkajúce sa napadnutého postupu pred okresným súdom, nie však postupu pred krajskou prokuratúrou a krajským súdom, čo zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

33. Okrem už uvedeného dôvodu opodstatňujúceho odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí ústavný súd zároveň vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu ním označených práv postupom krajskej prokuratúry konštatuje, že sťažovateľ taktiež riadne neodôvodnil svoju ústavnú sťažnosť. Ústavná sťažnosť obsahuje iba konštatovanie sťažovateľa, že krajská prokuratúra svojím postupom porušila jeho označené práva, avšak bez ďalšej opory v konkrétnej, logicky zrozumiteľnej a zároveň právne zmysluplnej argumentácii. Sťažovateľ vôbec neuvádza, v čom podľa jeho názoru malo spočívať porušenie jeho označených práv postupom krajskej prokuratúry. Ústavná sťažnosť teda neobsahuje zmysluplné odôvodnenie návrhu, ktoré by

poskytlo základný východiskový rámec pre rozhodovanie ústavného súdu o namietanom porušení uvedených práv sťažovateľa postupom krajskej prokuratúry.

34. Taktiež vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv postupom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa v predloženom znení nemožno považovať za kvalifikovanú ústavnú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť. Jej nedostatok sa vzťahuje na sťažovateľom formulovaný návrh na rozhodnutie (petit), ktorý nezodpovedá zákonným požiadavkám. Sťažovateľ navrhuje vysloviť porušenie svojich označených práv postupom krajského súdu bez toho, aby ho jednoznačne (t. j. napr. spisovou značkou) identifikoval.

35. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že ústavná sťažnosť v predloženej podobe neobsahovala návrh rozhodnutia vo veci samej (petit) vymedzený v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 zákona o ústavnom súde, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie v uvedenej veci, a v dôsledku uvedeného nedostatku by ústavný súd takto navrhovaný petit nemohol premietnuť do svojho rozhodnutia.

36. V súvislosti s uvedeným nedostatkom petitu, ktorý patrí medzi zákonom predpísané náležitosti každého návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ústavný súd zdôrazňuje, že tento nedostatok nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 162/2010, III. ÚS 206/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 594/2012, II. ÚS 102/2019).

37. Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatuje, že táto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

38. Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že v rámci prípravy na predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti dopytom na okresnom súde zistil, že po postúpení posudzovanej veci okresným súdom 3. januára 2020 krajskému súdu tento odvolací súd na neverejnom zasadnutí 14. januára 2020 zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 6. decembra 2019. Uznesenie krajského súdu sp. zn. 8 Tpo 2/2020 bolo doručené sťažovateľovi 30. januára 2020, teda v deň podania jeho ústavnej sťažnosti na poštovú prepravu, a preto aj v prípade, ak by sťažovateľ predložil kvalifikovanú ústavnú sťažnosť proti postupu krajského súdu v posudzovanej veci, namietajúc urýchlenosť rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, z už uvedeného je zrejmé, že rozhodovanie odvolacieho súdu bolo v primeranej lehote.

39. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, o ďalších návrhoch sťažovateľa formulovaných v sťažnostnom petite nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. februára 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu